

Besllums.28

Un relat de: [franz appa](#)

Crec que era nit encara,
a l'hora aquella en què la llum
sembla tremolar, emperesida,
transitant des de la gran fosca
cap a les primeres esclatxes del dia.
Tu parlaves, de tant en tant
rient amb un inarticulat so
semblant a esquelles de vidre,
sobre el riu fresc i estret,
l'herba molla, les restes
de la nit en què ens devoràrem.
Els teus llavis, tebis i humits,
tenien el regust de la rosada.
I recordo amb precisió
que els teus genolls tenien
el reflex verd de la gespa.
No sé per què tot era callat
llevat del rierol i tu,
llevat dels teus ulls
que esclataven com els estels
que lentament es dissipaven
en la naixent albada.
Crec que el vent de la nit bufava
lleuger i fresc com els nostres cossos.
S'aniria apagant i la brisa
potser s'enduia la flaire
del teu cabell sobre la meva espatlla.
Parlaves de vagues plans de futur
però el temps era lluny encara,
en la forest quieta poblada
de misteriosos rastres de vida.
Els dies que ens esperaven
amb el sever fuet de la seva marxa,
ordenats polidament al calendari,
encara no ens havien atrapat
en la seva teranyina de deures
i oblits necessaris.
Els dies i les nits de la inútil
espera de les veus de l'un i l'altre,
com ones de programes de matinada
en què éssers solitaris
es busquen tossudament
com si els somnis fossin sòl
solcat per desigs i esperances.
Els dies en què vas faltar,
els dies en què et trobava
només en l'interval entre dues pluges
de records com agulles
clavades dintre un cervell tan fràgil.
I així i tot, que clara la memòria,
com de certs els tactes i sabors
del teu cos, la teva pell, el teu crit
d'èxtasi semblant a una mort petita
aquella nit sota estrelles
que encara veig avui.
Suposo que són les mateixes
que aquella nit t'i•luminaven.